

ogfaa kunne udvides til de mindre, forsaavidt dertil maatte findes Anledning. I denne Retning har Forordningen af 29de Juli 1846 ikke virket heldigt paa Bandoforholdene her i Landet, idet den, om den end ikke directe havde alle de ældre bestaaende Bødtægter, dog lod dem gaae i Forglemmelse. Der blev ingen Notits tagen af de mindre Bandoløb, undtagen hvor der var opstaaet Klage over deres Tilstand. Dette er imidlertid nu hævet, og Udvalget maa i det Hele tiltræde de Bestemmelser, Lovudkastet herom indeholder; det har kun fundet Anledning til at foreslaae enkelte reglementariske Tilføielse. Kun med Hensyn til et eneste Punkt har der været Spørgsmaal om en Gjenstand af større Betydning, nemlig med Hensyn til Fordelingen af Beføstningerne ved Reguleringsforanstaltningerne. Der staaer nemlig i Slutningen af § 6: „Omfofningerne ved de forberedende Arbejder afholdes af Kommunen“, og der staaer ligeledes i Slutningen af § 8: „Synsmændenes Betaling udredes af Kommunekassen“; disse Bestemmelser ere fremkomne ved at hente Analogi fra, hvad der gjælder om de større Bandoløb, idet nemlig Udgifterne ved de forberedende Arbejder med Hensyn til disse altid udredes af Amtsrepartitionssonden. Det skal dog erkjendes, at der er god Grund til at lade disse Udgifter udredes paa anden Maade end de egentlige Arbejdsudgifter, navnlig forsaavidt sige Foranstaltninger træffes uden egentlig Begjæring fra nogen enkelt Privatmand, og det i alt Fald kan være vanskeligt at vide, paa hvem man skal fordele Udgifterne. For saavidt altsaa dette gjælder med Hensyn til Kommunen, kan man Intet have at erindre imod, at Udgifterne udredes af Kommunekassen,

og Udvalget kan saaledes slutte sig til de af mig paapegede Steder i Lovudkastet; men man har dog meent, at Forholdet ikke ganske var det samme i Sognene som i Amtene, idet nemlig Udgifter, som kunne være meget ubetydelige for et Amtsrepartitionssond, meget vel i smaa Forhold kunde løbe op til en Gjenstand af ikke ringe Betydning. Man har heller ikke kunnet overse, at det vistnok kan være vanskeligt at paavise nogen aldeles fyldestgjørende Grund, hvorfor disse Udgifter alene skulde udredes af de offentlige Kasser; og man har i ethvert Tilfælde meent, at det ikke let lod sig gjøre i Sognene, hvor ingen Udgift kan passere, uden at Enhver faaer det at vide, hvilket i alt Fald ofte vilde vække megen Ubillie med Hensyn til sige Udgifter. Man har derfor foreslaaet, at hvor disse Beføstninger skulde løbe op til en større Sum, fremkaldte navnlig derved, at der skal foretages Nivelleringsarbejder og deslige, for at Reguleringsforretningen kunde blive fyldestgjørende udført, der skulde Kommunekassen være berettiget til at kunne faae Udgifterne godtgjorte af dem, til hvis Nytte Arbejderne ere udførte. Da det muligviis kan give Anledning til nogen Misforstaaelse, skal jeg henlede Thingets Opmærksomhed paa første Punktum i § 8, hvor der staaer, at de under offentlig Opfigt satte mindre Bandoløb skulle synes 2 Gange aarligt af de besiddede Synsmænd; denne Bestemmelse er af Udvalget foreslaaet at skulle udgaae, fordi en tilsvarende Bestemmelse er optagen i § 6, idet man nemlig har meent, at det ikke var absolut nødvendigt, at ethvert Bandoløb skulde synes 2 Gange om Aaret, og at det var rigtigere, at det fastsattes i Regulativeerne, hvorofte Bandoløbene skulle synes.